

Lukemisia Lapsille, N:o 5, w. 1862.

Jotka minua kunnioittawat, niitä minä
tahdon kunnioittaa,

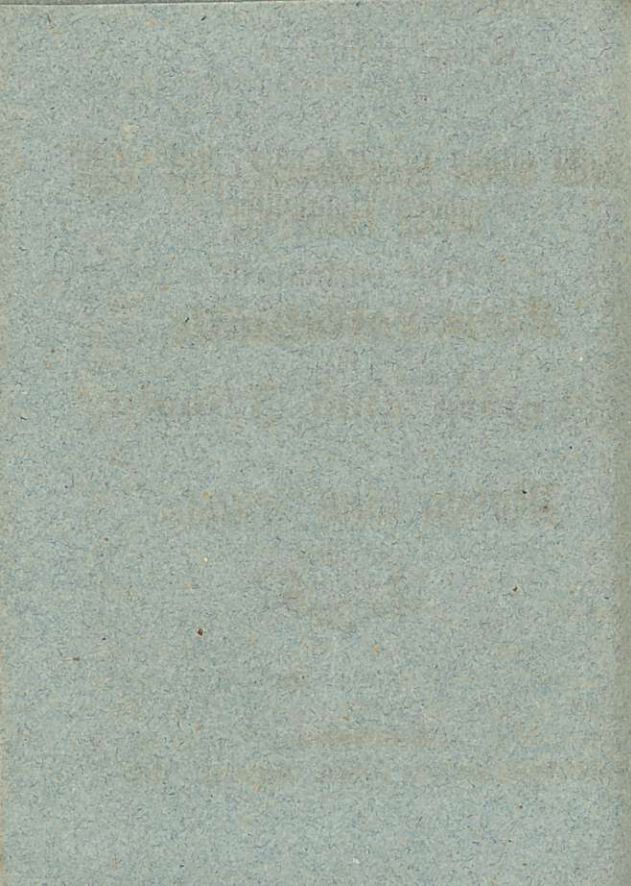
Kirje palkolliselle,

(Latto 4:teen numeroon.)

ja

Muista aina Jeesusta.

Sotka minua funnioittawat, niitä minä
tahdon funnioittaa.

Kirje palkollisille.

(Oatlo 4:teen numeroon.)

ja

Muista aina Jesta.

Kuopiossa

painettu P. Mächanin ja kump. kirjapainosssa, 1862.

Painosluwan antanut:

Edw. Dahlström.

„Jotka minua funnioittawat, niitä
minä tahdon funnioittaa“.

Tuomas Antikainen oli jo monta kuukautta ilman työtä, eikä hänen työnteostansa ollutkaan enää mitään toivoa, sillä hän hiru hivumistansa keuhkotaudissa. Jos hänellä olisi ollut waraa hankkia itsellensä lääkitystä, olisi hän kuka tiesi vielä elänyt muutamia vuosia, mutta häneltä puuttui melkein kaikki, jokapäiväseenkin elämään kuuluvat, tarpeelliset kappaleet. Vaimonsa teki työtä apuuhmisena, ja hänen wanhin, 12 wuotinen tyttärensä, Saara, käwi pitkin pitäjää syötävään kaswujen kaupalla. Paitsi sitä oli Antikaisella asuhuoneestaan kaunis hyhry maksettava ja vähäisestä pellosta naapurille päivä-töitä tehtäviä, joita waimo ja lapset eivät woinien puutteesta taitaneet täyttää.

Antikaisen siasa olisi siis moni tuntenut itsensä onnettomaksi. Mutta häntä nähdessä tu-

liivat ihmiset warsin toisiin ajatuksiin. Kaswojensa nöyrä rauhallinen muoto ja koko käytönsä ilmoittivat, ettei ulkonainen surkea tilansa kuitenkään estännyt hänen sielunsa rauhaa. Köyhä oli Antikainen tosin maallisista tawaroista, mutta hän oli rikas uskossa ja kärsiwällisyydessä, ja onnellinen tulewain tawaroin odottamisessa, joiden saamiseen hän oli oppinut turvaamaan. Sontähden ihmettelivät naapurinsa häntä; ei he tosin häntä hymmärtäneet, ja moni pitikin hänen tyhmänä ja jumalisuudessaan typeränä; monet suuttuivat häneen; mutta jokainen ihmetteli kuitenkin hänen kärsiwällisyyttänsä, hänen ilomielisyyttänsä ja rauhaansa.

Antikainen tiesi hänellä olewan laupiaan ja uskollisen isän, joka piti häntä rakkaana lapsenansa. Ei hän kufatiesi olisi todistuksilla taitanut sitä todeksi näyttää, mutta sitä ei hän tarwinutkaan, sillä hän tiesi sen warmaan. Hän tiesi myös paljo muita asioita, joita ei hän taitanut todeksi näyttää. Hän tiesi hyvän siemenen maahan lairwettuna itävän, kaswawan ja hedelmää kantawan, mutta ei hän taitanut selit-

tää sen ihmeellistä kasvamista. Niin tiesi hän myös varmaan, että viisas ja armollinen isänsä taitaassa oli hänelle määrännyt köyhyyttä ja sairautta — eikös hänen siis pitänyt siihen tytyä?

Antikaisen vaimo oli ainoa kylässä, joka tiesi oli samasta mielestä kuin miehensäkin siinä, että hän luotti näkymättömään armahajaan. Kuitenkin oli hänelle vaikeata lujasti siihen turvata; sillä hän näki asiat pikemmin aina pahemmalta puolelta, ja tulewa aika tuntui hänelle varsin surulliselta ja pelottavalta.

Usein sai hän kuitenkin tustaan ja epä-toivoon langettuaansa hawaita ihmeellisen awun, ja miehensä sanat kävivät silloin toteen. Niin oli esimerkiksi tämä vaimo kerran ollut erittäin murheellinen siitä, ettei tylsy ja ilkeä naapurinsa myynyt hänelle maitoa, ehkä hänellä oli kyllä. Kohta senjälkeen tuli toiselta naapurilta sanoma, että he muutamina viikkoina saisivat heiltä maitoa varsin hinnata. Sellaisissa tapauksissa ei Antikainen taitanut muuta kuin lempeydellä sanoa: „sinä heikko-uskoinen, minäkätähden epäilit?”

Kiik-heidän mökkiänsä oli kaunis herras-

Kartano. Kerran kutsuttiin Antikaisen vaimo, Susanna, kewät-aikana sinne, siellä kuuraus=työssä auttamaan; sillä sinne odotettiin uutta herras=waiketta. Muutama wiikko senjälkeen haettiin häntä taas awuksi huoneen kalujen sioittamisessa; ja hän oli niin uuden herraswäen mieleen, että he lupasivat hänelle työtä kahdeksi päiwäksi wiikossa. Paitsi sitä lupasivat he ostaa häneltä kaikki, mitä hänen sopi myydä vähäisestä maassansa, sillä heidän oma ryyti=maansa oli vielä huonossa korjussa; hänelle oli viime talwena aina enemmän ja enemmän puuttunut työtä, ja kuin jokaisella oli oma vähä kaswu=maansa, niin oli hänelle waiketta saada ne vähätkin myydyiksi, kuin hänen maassansa kaswoivat.

Kartanon uusi herraswäki, Pesterisen herra ja rouwa, oliwat hywin ystävällisiä, ja kuullessansa puhuttawan Antikaisen kiuuloisuudesta ja köyhyydestä, lähettivät he silloin tällöin hänelle siitä ruuasta, joka oli heille itselle valmistettu, ja lapset saivat myös kaikellaisia jätteitä äidin illoilla kotio mennessä. Pesterisen rouwa antoi myös koku joukon lastensa wanhoja waatteita, jotka warsin

hyvin sopivat Antikaisen lapsille. Pieni Saara, joka oli hymmärtäväinen ja ystävällinen tyttö, pidettiin Lesterisen lapsilta hyvin hyvänä, ja he hakivat tilaisuutta saada häntä tykönsä.

Pian havaittiin kuitenkin, että näitä etuja seurasivat welvollisuuksia, jotka olivat Tuomas Antikaiselle warsin rasfaat ja vaikeat täyttää, ehkä moni hänen siassansa olisi ne mielellänsäkin täyttännyt.

Eräänä lauantai-iltana tuli pieni Saara kotio herraskartanosta tyhjällä korilla, jossa oli kantanut kauniita mansikoita heidän omasta kasvu-maastansa. Saara tuli kotio hyvin hifisenä ja puna-kaswoisena, ja hänellä oli jotakin tarpeellista äidillensä sanottavaa.

„Lesterisen rouwa kiitti marjat hyväksi,” sanoi hän, „ja tahtoo enemmän niitä — mutta en minä luulle teidän suostuvan hänen tahtoonsa.”

„Mitä hän sitte tahtoo?”

„Hän oli hyvin ystävällinen ja iloinen, ja sanoi, että hän tahtoi paljo enemmän sekä rypsi-maan että metsän-marjoja, mutta ei hän sallisi minun poimia niitä ennen kuin huomena edellä puolenpäivän, sillä niillä on huomena wieraita

päivälliseksi. Sitte tahtoo hän minun koko päivän siellä oleskelemaan, ja illalla on siellä tanssi ulkona wiheriäisellä kedolla."

„Marjat ovat kyllä hyviä, jos niitä tänäkin iltana poimit," sanoi Saaran äiti, „paras on, ettäs kohta menet metsään."

„Minä sanoin niin, äiti; mutta Lesterisen rouwa läski minun pitää suuni kiinni ja poimia marjat vähä ennen päivällistä ja jäädä tanssiin."

Susanna tuli hyvin murheelliseksi ja meni miehensä tykö, hänelle tätä juttelemaan. Hän oli hyvin heikko ja taisi tuskin muuta kuin kuisuttuaen puhua.

„Älä, Susanna, anna hänen sitä tehdä," sanoi hän.

„Minä olin wakuutettu, ettäs niin sanoisit, Tuomas," vastasi hänen waimonsa. „Mutta en tiedä, mitä meidän pitää tekemän. Enme saa wihosta Lesterisen rouvaa. Sinä tiedät, että hän on hyvä meitä kohtaan."

„Meidän hyvä Herramme ja Mehtarimme tee meille paljo enemmän hyvää, kuin joku maallinen ystävä; ja kuinka olisi, jos me häntä wihostaisimme?" vastasi sairass.

„Mutta luuletkos sen väärin olevan, juuri tällä erällä?" sanoi Susanna hiljaa.

„Mitäkö sunnuntai raamatussa kutsutaan, Susanna?" kysyi sairaa.

„Sabbatiksi, Tuomas parha."

„En minä sitä tarkota," vastasi Tuomas, „eikä Sabbatti myöskin on sellainen päivä, jona tulee lewätä jokapäiväisistä töistä; mutta sillä on toinenkin nimi, joka tekee sen meille vielä kallimmaksi."

„Sinä tarkotat laiteti sitä, että se kutsutaan Herran päiväksi."

„Niin ikään, Susannaseni. Se on Herran Sabbatti, eikä meidän, Hän on sen itsellensä pyhittänyt. En minä taida siitä enempää sanoa; mutta minä tiedän omassa tunnukseni, sen olevan rikoksen Jumalan käskystä vastaan käyttää sitä työhön ja tanssiin maallisen etunsa tähden, koska se on pyhitetty lewoksi Herrassa."

„Jos emme olisi niin köyhiä, Tuomas," rupeesi Susanna surullisella äänellä.

„Herra Jumala tietää kyllä, kuinka köyhät me olemme, Susannaseni," sanoi mies hellyydellä ja turvalluksella.

„Jesús teki paljo sabbattina,” vastasi Eufanna, „ehkä Phariseukset olivat ylönsä tarkat sen pyhittämisessä, tarkemmat kuin nyky-aikana ollaan.”

„Hän opetti tosin,” sanoi Antikainen, „että sabbatti oli ihmisen tähden, eikä ihminen sabbatin tähden. Mutta kaikki ne työt, jotka Jesús teki sabbattina; olivat tärkeät rakkauden työt, waan mansikkain poimiminen Lesteterisen rouwalle sunnuntaina edellä puolenpäivän ja tanssiminen hänen tykönsä jälkeen puolenpäivän eivät ensinkään ole tärkeitä rakkauden töitä Herran tähden. Jos se tapahtuisi sairaan ja tarwitsewan ihmisen awuksi, eikä taitaisi tapahtua muina päiwinä, niin poimisin minäkin ilolla mansikoita, ja antaisin ne sairaalle maksuta, ja oma tuntoni olisi rauhoitettu. Mutta ei se nyt niin olisi, jos minä antaisin Saaralle luvun tällaiseen sabbatin rikkomiseen.”

„En tiedä sitte, mitä pitää tekemäni,” sanoi waimo alakuloisesti.

„Kakas ystävä, pitäkäämme itsemme suorastansa meidän ojemus=nuoraamme,” sanoi Anti-

kainen heikolla raskaasti hengittäväällä äänellä, joka enemmän kuin joku valitus ilmoitti hänen heikkoa tilaansa. Sinä tiedät, rakas waimoni, etten minä enää kauwan täällä elä; ja kuin kuolema on niin lähellä — — —".

Nyt puhkesi waimo parha khyneleihin, sillä pelko miehensä kuolemasta oli niin suuri, ettei hän luullut taitavansa sitä kärkeä.

„Älä murhehdi," sanoi taas sairas; „sinä tiedät, kuka kutsuu itsensä leskien mieheksi ja orpojen isäksi. Mutta sitäpä minä aivoinikin sanoa, että me kuoleman lähestyessä pidämme maalliset kappaleet samassa arvossa, kuin ne taiwaassa pidetään. Enkä minä saa rauhaa, jos minun täytyy jättää tämän maailman sellaisella kuormalla sydämmelläni, kuin olisin minä antanut sinun tehdä, mitä minä Jumalan selwäin käskyin jälkeen pidän wääränä."

„En minä siis tahdo tehdä sitä Tuomas," sanoi Susanna itkein. „En olisikaan koskaan vähintäkään ajatellut sitä, ellei meillä olisi noita köyhiä lapsia ollut."

„Niiden tähden on meillä juuri paljo enem-

män syytä olla warallamme kiusauksissa," vastasi Antikainen. „Me olemme koettaneet saattaa heitä raamatun, Herran päivän ja Hänen palveluksensa tuntoon; eikös niin? Herra tietää, kuinka puuttuwaisesti olemme heitä opettaneet, ja kuinka paljo he meidän elämässämme ovat nähneet sellaista, joka ei ole ollut Jumalan tahdon jälkeen; — mutta en minä luule, että me tieten wapatahtoisesti olisimme saattaneet heitä wäärälle tielle, tahti antaneet heille syytä meidän tähtenme kristillisyyttä vihata."

„He ovat rakkaat, hyvät lapset", sanoi Susanna, miehensä wäsymyksestä waikenettua.

„Mutta," sanoi Antikainen, „jos he huomaitsiwat, että me wastoin entisiä opetuksiamme olisimme antaneet wietellä meitämme siihen, jota me ennen olemme syntinä pitäneet, mitä he silloin ajattelisiwat? Ja jos me heille näytämme, että me Herran suostumme heidän sabbatti-rifoksiinsa, niin seuraa siitä luultawasti, että he viimein wanhemmiksi tultuansa menettävät kaikki juhlapäivät työ- ja leikki-päiwiksi. Niinpä nyt yhteisesti meidän ympärillämme tapahtuu, Susanna," sanoi hän murheellisesti.

„En minä tahdo sitä tehdä,” sanoi waimo wakaaisesti; sillä miehensä sanat olivat hänenkin mieltensä jälkeen warsin oikeat. „Mutta mitä minun nyt tulee tässä asiassa wastata?”

„Paras on, ettäs menet Lesterilään ja sanot rouwalle, mitä me tässä olemme puhuneet. Syhtä minua niin paljo kuin taidat; sano, että minä olen lii kuolemaa ja pelkään Herran päivän wäärin käyttämistä.”

Susanna kiiruhti herraskartanoon, ja oli siellä lii tuumin aikaa; mutta kotio tullessansa oli hän nääntymäisillänsä.

Lesterisen herraswäki oli nuoria, maailmaan mieltyneitä ja kristillisyydessänsä suruttomia ihmisiä, ja wihasivat niitä, jotka heidän luulonsa jälkeen „pitiwät itsensä muita parempina.” He antoiwat mielellänsä köyhille, olivat armeliaita ja ystävällisiä, mutta odottiwat myös palwelusta ja kiitosta armeliaisuudensa tähden, ja ennen kaikkea harmitti heitä, jos jokin asia käwi heidän tahtoansa vastaan. Lesterisen rouwa oli saanut mieleensä, että hänen wieraansa pitiwät päivälliseksi saaman äsken poimituita marjoja,

ja että Saaran jälkeen puolenpäivän piti oleman siellä lasten hauskuudeksi ja tanssiman wäen kanssa. Hän sekä ihmetteli että suuttui sentähden kowin, kuin tämä köyhä waimo, jolle hän oli ollut niin hywä, ja jonka maallinen toimeentulo oli hänen käsissänsä, tohti asettaa itsensä hänen tahtonsa vastaan ja pyysi tyttärellensä lupaa poimia marjoja lauwantai-iltana, ja sunnuntaina olla pois tanssista, antaen syyksi, että hän ja hänen miehensä eiwät oman tuntuonsa tähden taitaneet sallia tyttärensä rikkoa Herran Sabbattia sellaisella työllä taikka huvituksella, joka ei ollut wälttämättömästi tarpeellinen.

Lesterisen rouwa sanoi, ettei hän tahtonut kuulla sellaisia joutawia puheita, waan waati, että hänen käskyjensä toteltaisiin.

„Ja koska sanoin, etten taitanut suostua hänen tahtoonsa“, kertoi Susanna miehellensä, „ja hän hawaitsi minun puheeni olewan täyttä totta, niin olisit nähnyt, kuinka kauhian wihaiseksi hän tuli; ja hän sanoi lopullisesti, etten koskaan saa mennä työhön heidän kartanoonsa; eikä hän enää luwannut ostaa meiltä kaswujammeakaan. Sekä

herra että rouva sanoivat tätä minulle, sillä rouva
 tiesi myös herraa sinne; ja he puhuivat paljo
 köyhäin kiittämättömyydestä ja hävyttömyydestä,
 ja että ne aina tahtovat seurata omaa mieltänsä;
 ja he sanoivatkin toimowansa, että meidän man-
 sikkamme mätänisivät, eikä saatajikkaan kaupaksi.
 Hywin hirmuista oli kuulla heidän torumistaansa."
 Susanna puhkesi itkuun sen wääräyden ja wa-
 hingon tähden, kuin häntä oli kohdannut.

„Siljan, rakas waimoni," sanoi Tuomas
 lohduttaen. „Ei meidän tule siitä wihastua,
 eikä paljo murhehtiaakaan. Sinä tiedät, ettei
 ihmisen wiha tee, mitä Jumalan edessä oikea
 on. Ja muista Wapautajamme sanat opetus-
 lapsillensa, jotka olivat paljo suuremmassa mur-
 heessa, kuin me: „älköön teidän sydämenne
 murheellinen olko, jos te uskotte Jumalan päälle,
 niin uskoat myös minun päälleni." Näillä ja
 sellaisilla sanoilla lohdutti Tuomas alakuloista
 waimoansa.

Jumala sallii usein uskollisuudessaansa, että
 Hänen lapsensa kiusataan ja koetellaan; mutta
 tämä ei tapahdu yli heidän woiniansa, jos he

maan häneen turvaawat. Monet voittaa vähäkin kiusaus; mutta ei se silloin ole Herran syh, vaan tulee ihmisten epäuskosta ja uskottomuudesta.

Wäliste on se taivaallisen isän hyvä tahto pitkittää uskon koettelemista, ja hän sallii silloin oman sa kärsiä paljo vihollistensa wäärhyttä; toisina aikoina pitää hän tarpeellisena pian kosta heitä; mutta aina tulewat ne, jotka tarkoin pitävät waarin hänen teistensä, hawaitsemaan, kuinka Hän oikealla ajalla „nousee tuomitsemaan; että Hän auttaisi kaikkia raadollisia maan päällä?” (Daw. Ps. 76: 10).

Wähältä wastoin käymiseltä näkyy tosin monelle, jos sellainen köyhä perhe, josta nyt on puhuttu, kadottaisiikin rikkaamman naapurinsa awun ja tulisi häneltä vihatuksi. Mutta ei asia kuitenkaan ole niin; vaan tämä wastoin käyminen oli heille kowaksi kiusaukseksi. Mutta apu oli myös lähellä, ja tuli sieltä, josta he sen vähimmin odottiwat; ja oli siis todistus sen lupauksen totuudesta, joka (San. 1. 16: 7) meille annettu on: „Jos jonkun tiet owat Her-

ralle keltvolliset; niin hän myös kääntää hänen vihamiehensä rauhaan."

Sunnuntaina pyysi Lesterisen rouwa vierailtansa anteeksi, ettei hänellä ollut marjoja päivälliseksi. Kiivaundesansa rupeesi hän kowalla äänellä köyhän Antikaisen joukkoa moittimaan ja heidän jumalisuuttansa pilkkaamaan. Hän puhui paljo Susannan kiittämättömyydestä ja häwyttömyydestä, ja kertoi, kuinka tämä waimo häpeällä ajettiin pois kartanosta uhkaufella, ettei hän enää saisi siellä työtä.

Wieraitten joukossa oli wanha lääkäri. Ei hän tosin ollut mikän oikea fristitty, waan oli niinkuin Lesterisenkin herrasväki fristillisyydestä warsin huolimaton. Mutta hän piti paljo rehellisyydestä, ja oli kyllä nähnyt, mitä joka päivä maailmassa tapahtuu, niin että hän aiwan hywin tiesi, ettei rehellinen fristitty suinkaan ole yhteiselle elämälle pahemmukseksi. Hän surkutteli myös muiden ihmisten wiheleäsyhtä, ja hänen sydämellensä käwi, kuin kuuli puhuttawan tämän köyhän waimon sairaasta miehestä.

Ei lääkäri kuitenkään mitään sanonut; mutta

päivälliseltä päästyänsä jätti hän hyvästi ja meni Antikaisen mökkiin.

Ilta oli jo tullut, ja tässä vähäisessä perheessä olivat muut kokoontuneet pöydän ympäri paitsi isä, joka makasi vuoteellansa. Vanhimmat lapset lukuivat raamattua korkealla äänellä, fiksi kuin tämä vieras herra tuli sinne. Ei hän juri näkynyt huoliwan heistä ja heidän toimistaan; waan meni kohta sairaan tykö ja istui hänen viereensä.

„Te olette kowin sairas,” sanoi hän.

„Olen tosin kowinkin,” vastasi Antikainen.

„Minä näen sen. Minä olen lääkäri” — ja hän rupefi sairaan voimattomaan käteen, pani formensa walta-suonelle ja koetteli sen tytyystä.

„Ah Herra,” lausui waimo murheellisella äänellä, „jos te taitaisitte auttaa mies-pariaani!”

Lääkäri kääntyi Susannaan ja sanoi: „Minä tahtoisin mielelläni jotakin kuulla, siitä mansikkajutusta, josta kuulin kartanossa puhuttawan. Minä söin siellä tänäpänä päivällistä ja rouwa sanoi teidän syhyksenne, ettei siellä ollut mansikoita.”

Ei tämä juttu ollut pitkä kertoa, ja tohtori kuulteli sitä silsi, kuin se loppui, kyseli heiltä vielä yhtä ja toista, ja meni sitte matkaansa.

Waimo seurasi häntä rhytimaan läpitse. „Ette anna minulle mitään toivoa miehestäni,” sanoi hän surkealla äänellä.

Tohtori pudisti päätänsä. „Minä soisin taitawani antaa teille jonkun toivon,” sanoi hän, „mutta minä olen nähnyt niin paljo sellaista tiipua. Kuitenkin on hän terveellisen ja sopivan ruuan puutteesta huonompi, kuin hän muutoin olisi.”

„Kyllä minä sen tiedän” sanoi Susanna huokaen, „mutta me olemme köyhiä.”

„Minä luulen sen, mutta te olette tehneet teitänne vielä köyhemmäksi uppiniskaisuudellanne ja kiittämättömyydellänne kartanon herrasväkeä kohtaan.”

„En usko, että olemme olleet kiittämättömiä heitä kohtaan, taikka kuinka, herra?”

„Hywin — minä luulen sen myös. Kuka tiesi ymmärrän asian paremmin, kuin ystäväni Lesterisen rouwa; minä olen kumminkin vähän enemmän nähnyt maailmassa, mutta,” sanoi hän

katkaen puhettansa, „minä tahdon tulla teitä katsomaan, minä jään muutamaksi päiväksi kertaanoon." Tätä sanottuansa meni hän.

En tiedä, millä lailla tohtori sai Pesterisen herrasväen mielen muuttamaan; mutta sen waan tiedän, että Susanna taas sai sieltä työtä. Ja ei sillä kyllä; tohtori kävi siellä monta kertaa; ja ehkä hän ollessansa taitawa lääkäri tiesi, ettei Antikainen enää taitanut terweeksi tulla, taissi hän kuitenkii taidollansa ja lahjoillansa wähentää sairaan waiwat ja wirkistää hänen heikot woimansa.

Merkillistä oli nähdä, kuinka Antikaisen ilon kärsiwällisyys, iytywäisyys Herran tahdolle ja wahwa toivo autuallisesta ijankaikkisuudesta aukasi wanhan lääkärin sydämen, ja waiuttti siinä terweellisen, ehkä lihalle karwaan, muutoksen. Tohtori tuli usein Antikaisen mökkiin sittekkii, kuin hän oli pitäjästä lähtenyt, siksi kuin talwi alkoi ja Antikainen lopetti elämänsä.

„Minä olen elänyt yli kuusikymmentä vuotta ilman kristillisyyttä" — tunnusti tämä tohtori ystäwällensä — „ja jos minulla nyt on joku

tieto Kristuksesta, niin on se saanut alkunsa siitä, että olen nähnyt totisen hurstauden ja pyhyiden. Se voima, joka siitä lähtee, se su= loisuus, joka siitä leviää, se onnellisuus, jonka kristillisuus antaa ihmisille, on tavallisten maallisten tapausten alla köyhän miehen mökissä awa= nut silmäni totuutta ymmärtämään.

Kristillinen lusia! jos tahdot maailman ta= pauksista waarin ottaa, niin olet sinäkin tosin ymmärtävä näiden raamatun sanain totuuden: „Totka minua kunnioittawat, niitä minä tahdon kunnioittaa.”

Kirje palkolliselle.

(Latto edelliseen numeroon.)

Me olemme jo sanoneet palkollisen taitawan tehdä paljo Wapahantajansa opin arwossa pitämi= seksi, jos hän käy töksissänsä osottaa yhdenkaltais= suuden Kristuksen kanssa, on uskollinen, ahkera,

nöyrä, ja kasvaa hywisä kristillisissä aivoissa. Me tahdomme tässä kahdella esimerkillä näyttää, kuinka palveliat sillä lailla ovat tulleet wälikappaleiksi isäntäwäkinsä kääntymiseen.

Ensiksi tahdomme puhua rouwasta, joka nuoruudessaan oli erittäin halullinen maailmallisiin huwituksiin. Ei yksikään hänen tuttavistansa ollut enemmän kiinitetty maailman turhiin ja ylöllisiin huwituksiin, kuin hän. Hän oli usein tanssi- ja näytelmä-huwituksissa, ja ihana muoston ja käytöksensä teki hänen hauskaksi kumppaniksi niille, jotka hänen kansansa sellaisissa seuroissa käiwät. Sumala salli kuitenkin kahden hänen lapsensa joutua kuoleman tautiin. Hän walvoi äidin hellällä rakkaudella heidän tauti-wuoteellansa, ja lääkäri koetti parhaat keinonsa pelastaaksensa heitä kuolemasta; mutta turhaan. Muutamana päivänä kuluttua kuoliwat molemmat. Mitä oli warsin lohduttamaton. Hänellä ei ollut tietoa totisesta lohdutus-lähteestä; ja niinpian kuin yhteinen tapa salli, haki hän taas maailmallisia huwituksia. Mutta ei hän, enemmin kuin monet muutkaan, saanut siitä sel-

laista lohdutusta, jota hän etsi. Ei hänellä ollut wiehettäväisimmistä huwituffistakaan muuta hyötyä kuin murheensa unhotaminen muutamiksi hetkiksi; mutta kotia tultuaan sai hän tarwaammiin kuin ennen tuta haikaan kaipauksen.

Sterran tuli hän illalla murheellisena kamariin, jossa lapset olivat asuneet, ja näki siellä kamari=piikansa, jonka wakaisten tytön käyntöfellä hän oli hywin tytywäinen. Tämä tyttö istui ja luki raamattua itsöksensä; sillä ei hänellä ollut tapana siihen pakoittaa toisia; mutta ei hän myöskään salannut lukemistaan, ja hän jäi istumaan awatun kirjansa eteen, ehkä hän hywin tiesi, että tämä oli emännällensä wieras ja kuka=tiesi ylönfatsottukin kirja. Rouwa loi silmänsä häntä kohden, hänen sydämmensä halusi jotakin, kuin olisi taitanut liewittää tustaan, ja hän kysyi piialtansa, jos hän raamatusta oli saanut jonkun lohdutuksen. Tämä wastasi nöyrästi ja yksinkertaisesti, että hän oli sitä sieltä saanut. He puhuiwat wähhän keskenänsä tästä asiasta, ja siitä lähtien rupefi rouwa sielunsa hyödyksi lukemaan raamattua. Sumalan rankai=

sewa käsi oli valmistanut häntä tätä armon sanomaa vastaanottamaan, ja hän sai pian siitä täydellisemmän lohdutuksen, kuin niistä maailmallisista huwituksesta, joissa hän ennen oli pyörinyt. Hän havaitsi tarwitsewansa lunastusta, ymmärsi Jumalan niillä suruilla, jotka olivat häntä kohdanneet, tahtowan saattaa häntä Jesuksen ristin juureen, ja hän sai myös armon koko sydäimestänsä uskoa Herransa ja Wapah-tajansa päälle. Siitä ajasta joutui hän myös Wapah-tajansa wakaikeksi seuraajaksi ja uhrasi aikansa, voimansa ja omaisuutensa Herran kunniaksi ja palvelukseksi. Baljo surua ja kaipausta sai hän elämänsänsä vielä kärsiä, mutta hän huomaitti, alati nöyryyttäesssänsä itsensä Jumalan pyhään ja wanhurskain sallimusten alle, ewangeliumin äänellä olewan yltäkylläisen woiman lohduttamaan häntä kowimmisfakin koettelemuksissa. Mutta wälikappale tähän woimalliseen muutokseen, joka oli niin täynnä siunausta sekä tälle rouwalle että monille hänen tuttavil-lensa, oli hänen uskollisen piikansa kristillinen esimerkki.

Toiseksi tahdomme puhua muutamian sanan nuoresta miehestä, jolle 18 vuoden iässä oli työksi annettu kirjoittaa uutisia erään sanomalehteen. Hän oli luonnostaan ujo, mutta hänellä oli kuitenkin waka ja luja kristillinen mielen laatu. Ehkä hän oli nuori, pidettiin hän kuitenkin kunniasa ja rakastettiin niiltä, jotka liiemmin tunsiwat hänen. Niin järkähtämätöin oli hänen wakaisuutensa, ja niin suloinen hänen käytöksenä, että myös ne, jotka eivät jumalaallista totuutta rakastaneet, waan pilkkasivat kaikkea kristillistä tunnuksusta, kuitenkin hänen läsnä ollessansa estettiin häntä häwäisemästä, ja näkivät hawaitsewan sen, että kristillisyyks kuitenkin on todellinen asia.

Tämä nuorukainen oli sen neuwon jälkeen, jonka hän yhdessä kirjassa, nimeltä: „Neuvoja nuorille kristityille,” oli saanut, ottanut tawaksensa aamuin ja illoin käyttää puolen tunnin aikaa Jumalan sanan lukemiseen ja rukouksiin. Ehkä häneltä mitä hywänsä sillä ajalla waadittiin, niin piti hän kuitenkin aina tämän puolen tunnin pyhänä ja lyhenä lepoaikaansa, taitaaf-

senja pitää tätä tarpeellista kansakäynnistä Herran kansja. Kerran, kuin hänellä oli kiirua työtä, täytyi hänen koko yön walwoa yhden esimiehensä pojan seurassa, joka oli siivo nuori mies, mutta vielä kokonansa wieras ewankeliumin kääntymäiselle armolle. Tämä yksiwakainen nuorukainen tuli tuskaiseksi. Yö oli tullut, ja hän tunsi, ettei hän tehisi oikein, jos hän antaisi sen kului kokonansa niin, ettei hän käyttäisi edes muutamia hetkiä tawalliseen Jumalon palvelukseen.

Konkun ajan omassa sydämessä ujudella taisteltuaan, pyysi hän viimein lupaa vähäksi ajaksi mennä pois, kuitenkin syhtä sanomata tähän pyyntöönsä. Tosin arweli kumppaninsa, mikä syhy oli, ja saikin jollakulla lailla siitä selwän, mutta hänelle tuli myös siitä sellainen waikeutus sydämeensä, että se saatti hänen yksiwakaisiin ajatuksiin, ja waikeutti niin muutoksen hänen sielunsa asiassa. Syystä on kuitenkin merkittäwä, ettei tämä tapaus itsestänsä olisi niin waikeuttanut, ellei tämän nuorukaisen muu käytös ja koko hänen mielensä olisi ilmoittanut itsensä suloisessa ja wakaisessa elämässä Jumalan sa-

nan jälkeen. Tämä nourukainen, joka niin lu-
jasti pysyi siinä, minkä hän piti wellollisuute-
nansa, kuoli 19 vuoden iässä; mutta ehkä hän
olisikin elänyt ainoastansa antaaksensa sellaisen
opettavaisen esimerkin, niin ei hänen elämänsä
kuitenkaan olisi ollut mitätöim.

Ei ole sitä tilaisuutta elämässä, jossa ei joku
Sumalalle otollinen työ taitaisi tulla tehdyksi.
Wäliste taitaa jollakulla päältä nähden wähä-
arvoisella työllä paljo parempaa tulla toimitte-
tus, kuin monilla saarnoilla eli manauksilla;
sillä sellaisen kristityn waellus, joka elää, liik-
kuu ja tekee työtä rakastawaisesta kuuliaisuudesta
Jesusta kohtaan, on usein hywin voimallinen
ihmisten sydämessä muutosta waikuttamaan.

Muista aina Jesusta.

Voimalliset ja lawialle ulottuivat ovat näs-
mät Paawalin sanat: jos te nyt syötte eli
juotte, eli mitä te teette, niin tehkää

kaikki Jumalan kunniaaksi. Jokainen työ on meiltä niin tähtettävä, kuin jos Jeesus olisi meille sanonut: „Poikani, tyttäreni, tee se minun tähteni.“ Jos ojentat kätes ystävää tervehittäakses, sanoo Jeesus sinulle: „muista minua myös tässä vähässä työssä.“ Jos käyt kadulla tai metsässä, muista Jeesusta, kuin olisi hän käskenyt sinun waeltaa hänen kanssansa. Jos sinulla on vapaa hetki kodossas, niin olkoon Jeesuksen muisto sydämessäs, niinkuin olisi hän sinua läsnä ja istuisi sinun luonas, ja sinä koettaisit ilahuttaa Häntä ystävällisyydessäs ja parhailla lahjoillasi.

Ehkä mitä kaunista ja ihanaa sinä mahdat nähdä, ehkä mitä sulaista mahdat kuulla, ehkä mitä ifänä sinä mahdat tuntea, joka täyttää sydämes ilolla — niin olkoon Herra Jeesus Kristus kanssas. Ei ainoastansa hänet tähtensä, vaan itses tähden; sillä ulkonaiset aistimme eivät koskaan taida totisesti iloita, ellei iloa ole sielussa. Ei luomisen kauneudet taida koskaan filmisäs olla niin fiiltävät, kuin koska niitä katselet muistaessas Wapahtajaas Jeesusta. Ei

kukka kostaan ilmoita tähttä kauneuttansa aistilles, jos ei sielus ole yhdistetty Jumalaan.

Anna illalla maata pannesas, viimeinen ajatukses olla Kristus: jätä itses kokonansa hänen käsiinsä ehkä kuinka viheliäiseksi ja wieraaksi tunnet itses hänen edessänsä, silloin asettawat warjelowaiset palwelus-henget itsensä sinun wuotes ympärille. Herätessäs aamulla älköön päivän ensimmäinen sanansaattaja aikasemmin terwehtäkö sinua, kuin wanhurskauden aurinko on saanut täydellisesti walaista sieluas; ennen kuin kukat owat päältänsä pudistaneeet kastepisaransa, mahdat muistaa, kuinka usein Jumalan poika sinun tähtes yöllä rukouksissa makasi kosteella maalla. Lämpymänä puolipäivän-aikana kesällä mahdat, hakeessas itselles wileän istunpaikan, muistaa, kuinka Jeesus sinun siassas kantoi päivän kuormaa ja hellettä, ja unhotti ankaraa janoansa himosta ihmis-sielujen pelastukseen. Älä kumminkaan kostaan anna hämärän lepo-hetket kulua, Wapahtajaas muistamata; sillä kosta ilta pimenee ja koko maailma lewiää hämäränä etees, silloin tahtoo mie-

les joutua kaikellaisiin kunnituksiin ja tulla tähtetyksi turhalla raskasmielisyydellä, jos et nosta sitä Herran puoleen. Mutta anna sen miettiä hänen kunniaansa, hänen ääretöntä majestee-tiänsä, suuria töitänsä, syviä pyhyyden ja armo-neuvojansa, niin tulewat sinun ajatukses suloi-siksi, niinkuin enkeli astui si taivaasta maan päälle ja paradisiin ihanaisuus lewiäisi ympärilles.

Se tosin ei ole tarpeellista, ettäs joka hetki muistelet jotakin Jeesuksen elämäkerrasta, taikka alituisesti mielees johdatat Hänen puheensa — mutta muista tämä lyhyt neuvo: anna aina Sum-malan läsnäolo pysyä mielessäs, juuri niinkuin et sinä koskaan unhotta auringon paistamista taikka veden satamista. Niin tulewat Herran Jeesuksen kasvot, jotka alussa ainoastansa heikosti uskolta käsitetään, lopullisesti sinulle hywin firkkauksi ja loistaviksi. Silloin on Hänen nimensä lausuminen erinomattain kallis sielulles, ja Jeesuksen nimen ääni saattaa ilon sydämelles. Minä tiedän niin tapahtuneen Kristusta rakastavaisissa sieluissa, joilla kauvan on ollut tämä Jeesus ystäväinä ja jotka ovat antaneet itsensä tältä

taiwaalliselta ystäwältä hallita. Niin on sinun rakkautes Jesukseen pian enenewä ja aina enemmin täyttävä halus täydellisyhteen; sydämes aukenee armon äärettömälle rikkaudelle, joka käy kaiken ymmärrykses ylitse; ja sinä täytetään sillä täydellisyhdellä, jonka Jumalan rakkaus wai-
kuttaa.

Ah, joskas kuitenkin oikein yhtyisit Jesukses kanssa! ah, joskas panisit Häntä niinkuin sinetti sinun sydämees ja niinkuin sinetti sinun käsiwartees; joskas olisit, niinkuin taiwaallinen morsian, „suljettu krypti-
maa, lukittu lähde, kiinnipantu kaimo" kaikkia niitä warkaita ja ryöväriä vastaan, jotka sekä sisällisesti että ulkonaisesti tahtowat pimit-
tää ja ajaa Jesusta sydämeestä. Ah, joska Hän saisi olla sekä sinun wasemmalla että oikealla puolellas, että herätessäs sanoisit: Herra nouse, että sinun wihollises hajotettaisiin, ja ne, jotka sinua wainowat, pakenisiwat sinun edestäs; ja taas lewolle mennessäs: „Ah, Jesu! pysy tykönä."

Jos siis sydämes Jesuksen yhteydessä saisi

maallisen elämäs alla lisääntyä Herran tunnossa ja turvalluksessa Jumalan armoon Wapahtajas ansion tähden, niin ei suinkaan sinun hengelles mahda olla outoa, kuoleman nuolen ruumiisees tungettua, uskon siivillä nousta taitwaalliseen kotoonsa; sillä se on jo kauwan ennen tuntenut tämän tien, ahkerasti sitä waeltanut, ja sillä on jo kauwan, tähdellisen omistamisen autuallisessa odotuksessa, ollut asuntonsa ja pesänsä Jesuksen Kristuksen Wapahtajansa helmassa.

Ilmoitus.

Lukemisia Lapsille voidaan ensitulewaksi wuodeksi tilata posti-konttooreissa 28 kopeekalla hopeata vuosikerralta eli kuudelta wihkolta, joiden kansia ei kuitenkään taideta, niinkuin tähän asti, kuuwilla kansiästä sekä sentähden, ettei sellaisia nyt saa täällä piiretyiksi, että myös ajan wiwyyryksen tähden niitä muualta tilateissa. Kahdenkymmenen ja useimpain esemplarien tilaus voi myös tapahtua toimittajan tykönä Kuopiossa, jolloin niitä eri-paketteissa postilla lähetetään tilaajille seurawiin hintoihin, nimittäin: Jos vähemmän kuin 30 esemplaria tilataan, maksetaan joka vuosikerralta 23 kopeekkaa; jos 30 taikka useimpia tilataan 22 kopeekkaa; jos 60 taikka useimpia tilataan 21 kopeekkaa, ja jos 100 taikka useimpia tilataan 20 kopeekkaa; ja annetaan joka kymmeneltä yksi ja joka sadalta 15 hinnata, kuin rahat tilateissa allekirjoitetulle lähetetään.

Seuraawia hengellisiä kirjoja sekä myydään allekirjoitetun luona että lähetetään postissa tilaajille, jos vähintään 30 wihkoa tilataan:

Maapuriensa Lappala, hinta 4 kop.

Lukemisia Lapsille: 1860 vuoden vuosikerta, 4 wihkoa, maksaa kokonansa myytynä, 16 kop.; mutta wihkottain myytynä 5 kop. wihko:
N:o 1. Kawahda itseäs koiralta eli mikä usko on?
ja muutamia uskon hedelmiä. N:o 2. Laiwa-poika, pikku Maria ja Pääsiäislammas. N:o 3. Uskollisen palwelija ja koulukumppanit. N:o 4. Etätkäät Herraa warhain. 1861 vuoden vuosikerta, 6

wihkoa, maksaa kokonansa myytynä, 25 fop., mutta wihkottain myytynä, 5 fop. wihko. N:o 1. Muutamia sana lapsille uudella vuodella, Johannes Brenz ja vähäinen kouluyttö Afrikassa. N:o 2. Johannes Rosko, Ewangeliumin laiva, Niagara ja Arkkipispan Anselmin rukous. N:o 3. Kirje lähetysseurasta toimesta. N:o 4. Hillitsetkösi kieltäsi? Neegeri Moses, kadonnut lapsi ja metsäläispoika. N:o 5. Tahdotko ilahutta Jumalan Enkeleitä! Eliinan työ ja vähäinen parannuksen tekiä. N:o 6. Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, 1862 w. vuosikerta, 6 wihkoa, maksaa kokonansa myytynä, 25 fop., mutta wihkottain, 5 fop. wihko. N:o 1. Londonin ryysykouluista, toimelias Heikki, onnellinen Jaako ja matkamies. N:o 2. Missä arwossa pidät piipias ja kirjia lapsille. N:o 3. Palweletkösi Kristusta? (alkupuoli) pieni Rosina, fiipää sotamies y. m. N:o 4. Palweletkösi Kristusta (jatko 3:teen n:roon) todellinen elämän kertomus ja kirje palkkioselle.

Ne, jotka ottawat näitä kirjioja kaupitaksensa, saawat myymis-palkaksensa: 15 prosenttia, jos eiwät ota niitä omiaksensa, waan takasiinlähettämisen ehdolla; 20 sadalta, jos he ottawat niitä omiaksensa ja vuoden sisään maksawat hinnan; 25 sadalta, jos vähemmän kuin 10 ruplan edestä tilataan, ja rahat tilatesa, taikka kosta kirjiojen saatua, minulle lähetetään; ja 30 sadalta, jos viimeiseksi nimitetyllä ehdolla 10 ruplan eli enemmän edestä tilataan. Kuopiossa elokuuksa w. 1862.